

Phần 14

Chương 66 Tìm Cơ Hội Thăm Dò

“**H**iểu Vân biết vật này?”

“Vân nha đầu từng nghe nói tới sao?”

Hiểu Vân nhìn ánh mắt nghi hoặc của hai người, trong lòng không biết trả lời thế nào mới tốt. Thật sự là vạn phần hối hận vừa rồi nhất thời buột miệng thốt ra mấy từ kia. Nhưng lại không thể nói với họ nàng làm sao biết được, đành kiên trì nói dối.

“Không, không có. Con chỉ cảm thấy cái tên này vô cùng kỳ lạ nên mới nhất thời kích động.”

Hai người thấy nàng liên tục xua tay, ánh mắt lúc nói chuyện đảo quanh, đều không tin.

“Thật sao?”

“Thật!” Hiểu Vân ép mình nhìn họ, gật đầu dứt khoát. Đánh chết nàng cũng không thể thừa nhận mình biết thứ này.

Hai người vẫn nửa tin nửa ngờ, nhưng thấy nàng thái độ kiên quyết, nên không truy hỏi nữa.

“Đúng rồi, vụ án ở phủ nguyên soái thế nào?” Hiểu Vân thấy bọn họ không hỏi, vội nói sang chuyện khác.

Nhắc tới chuyện này, Công Tôn Sách cùng Bạch Ngọc Đường đều trở lại vẻ mặt nghiêm túc.

“Phủ nguyên soái đã bị cấm quân giám thị, chúng ta không thể vào. Nghe nói Địch nương nương tới cũng không gặp được Địch nguyên soái.”

“Chuyện này...” Hiểu Vân khó hiểu, “Địch nương nương không thể gặp, cũng có lý, nhưng vì sao người của phủ nha cũng không thể vào, chúng ta làm sao tra án được?”

Công Tôn Sách lắc đầu thở dài, nói: “Khai Phong phủ chương quản an toàn của kinh đô, nhưng nếu là tội phản quốc, lại không thuộc chủ quản của phủ Khai Phong, mà thuộc quyền của Đại Lý tự.”

“Đây, đây rõ ràng là kẻ phản gián của kẻ địch, Hoàng Thượng sao có thể dễ tin như vậy?” Hiểu Vân quỳnh lên, có chút nói lấp. Lời này vừa nói ra đã bị Công Tôn Sách nhắc nhở.

“Hiểu Vân, không thể nói bừa!”

Hiểu Vân phần nộ ngậm miệng, nhưng trong lòng không phục, Triệu Trinh làm như vậy thật quá hồ đồ.

“Đại nhân còn ở trong cung, có lẽ đang bàn việc này với Thánh thượng, đợi đại nhân trở về sẽ biết. Chúng ta nói chuyện Bạo vũ lê hoa châm đi.” Công Tôn Sách nói.

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Hiểu Vân nghe vậy, tim đột nhiên nảy lên. Có điều cũng may bọn họ vẫn chưa chuyển đề tài lên người nàng, chỉ là Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nàng đầy thâm ý. Hiểu Vân cũng chỉ biết giả như không phát hiện, không để ý tới nữa.

“Trong thư của Lô phu nhân còn nói gì nữa không?”

“Đại tâu còn nói, nữ chủ Đường môn gần đây đang ở kinh thành, bảo ta tới hỏi nàng sẽ biết tình hình cụ thể.”

“Như vậy rất tốt!” Công Tôn Sách vui sướng.

“Vậy Ngọc Đường đi tìm người đã.” Nói xong, Bạch Ngọc Đường liền rời khỏi thư phòng.

Bạch Ngọc Đường đi rồi, Công Tôn Sách vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn Hiểu Vân, nhìn đến nổi da đầu nàng run lên.

“Hiểu Vân, Bạo vũ lê hoa châm...”

Hiểu Vân tự biết mấy lời thoái thác vừa rồi không thể làm Công Tôn Sách tin phục, huống chi ông cũng biết nàng không phải người nơi này, vì thế đành phải thừa nhận mình có biết Bạo vũ lê hoa châm, có điều không thể nói rõ chân tướng.

“Ở quê nhà của Hiểu Vân có một cuốn tiểu thuyết truyền kỳ, trong đó có nhắc tới Bạo vũ lê hoa châm, nhưng Hiểu Vân lúc ấy chỉ cho rằng người viết vô căn cứ, không biết thật sự có vật này. Hôm nay nghe được, cảm thấy rất ngạc nhiên, cho nên vừa rồi mới phản ứng kịch liệt như vậy. Lúc trước không thừa nhận, là sợ khiến Ngũ ca hoài nghi, có điều, trước mặt cha, Hiểu Vân tất nhiên không giấu diếm nữa.”

Lần này Hiểu Vân giải thích, khiến Công Tôn Sách rất tin tưởng.

“Vậy trong cuốn tiểu thuyết đó kể về chuyện gì?” Công Tôn Sách đối với nội dung cuốn tiểu thuyết kia rất tò mò. Nếu Bạo vũ lê hoa châm là mật khí của Đường môn, sẽ không thể để ngoại nhân biết được, vì sao ở “Trung Quốc” xa tít tắp kia của Hiểu Vân lại có đề cập tới? Đây đơn thuần là trùng hợp, hay là bên trong có quan hệ?

“Chỉ là một ít chuyện giang hồ ân cừ, Hiểu Vân nhớ không rõ, nhưng mà đối với Bạo vũ lê hoa châm này lại đặc biệt ấn tượng.” Hiểu Vân thấy Công Tôn

Sách tò mò, liền nói mình không nhớ rõ, để cắt đứt ý niệm muốn hỏi tiếp trong đầu ông.

Công Tôn Sách thấy vậy, cũng không hỏi thêm, Hiểu Vân cuối cùng tránh được một kiếp.

Lúc Bao đại nhân trở về, sắc mặt xanh xao có chút khó coi.

Thì ra, Hà Liệt sáng sớm nay tới gặp Hoàng Thượng, nói con gái Kim Liên của ông ta hiện hồn tới kêu oan, cũng nói với ông ta, tội chứng Địch Thanh thông đồng với địch phản quốc ở ngay trong thư phòng của phủ nguyên soái. Hoàng Thượng ban đầu không tin, nhưng Hà Liệt khẳng khẳng đau khổ cầu xin, Hoàng Thượng niệm tình ông ta đau khổ tang con, liền cho ông ta tới soát phủ nguyên soái.

Hoàng Thượng cho phép chẳng qua cũng để trấn an ông ta. Nhưng làm cho người ta bất ngờ, chính là Hà Liệt quả thật tìm ra một tấm da dê trong thư phòng của Địch Thanh, Trên da dê đó viết:

“Cỏ mọc ung bay, ruồi ngựa nam hạ, cùng nhau mở cửa quan, chia đôi thiên hạ.”

Ngụ ý chính là, đầu xuân sang năm sẽ thả ngựa về phương Nam, Địch Thanh sẽ mở đường dẫn phiến tử Tây Hạ tiến vào quốc thổ Đại Tống, sau đó bọn họ chia đôi thiên hạ.

Không chỉ như vậy, trên tấm da dê kia còn có soái ấn của Địch nguyên soái.

Tấm da dê kia trình tới chỗ Triệu Trinh, khiến hấn kinh hãi lắp bắp. Ngay cả Bát vương gia sau khi nhìn thấy tấm da dê cũng khó có thể tin nổi. Chữ viết trên tấm da dê kia giống hệt chữ viết của Địch Thanh. Mà ấn ký kia, rất rõ ràng làm người ta khó phân biệt thật giả.

Tấm da dê này, đối với người tin tưởng Địch Thanh hoàn toàn không có nghi tâm, chính là lấy giả đánh tráo thành thật; đối với người không biết về Địch Thanh, đó là căn cứ xác đáng. Mà Triệu Trinh, không thuộc hai nhóm trên.

Triệu Trinh hiểu Địch Thanh, cảm thấy hấn không phải loại người bội bạc, mãi quốc cầu vinh; nhưng là một hoàng đế tối cao của Tống Triều, hấn không thể tin tưởng trăm phần trăm vào Địch Thanh. Vì thế, suy tính trước sau, vẫn đem án này giao cho Đại Lý Tự, để Hà Liệt tự mình thẩm tra xử lý. Nhưng để không mất công bằng, không cho Hà Liệt một mình kết án, mà cho Vương thừa tướng, cùng Bàng Cát bồi thẩm, cũng dặn bọn họ phải kiểm chứng rõ ràng, không thể oan uổng Địch Thanh.

Lúc này, Địch Thanh đã bị giam giữ trong nhà lao của Đại Lý Tự.

“Có cái gọi là người thân không được tham gia vào án. Hà đại nhân là người thân nhất với người bị hại, Hoàng Thượng cho ông ta làm chủ thẩm, chẳng lẽ không sợ ông ta xót con mà thẩm sai án, phán sai tội sao?”

Hiểu Vân sau khi biết được việc này, phản ứng thứ nhất chính là câu đó.

Bao đại nhân bắt đầu lắc đầu, “Bản phủ lo lắng, chính là chuyện này. Hà đại nhân đau khổ mất con, tất nhiên tâm lực tiêu tụy, bản phủ sợ hẳn bị kẻ có tâm lợi dụng, gây ra sai lầm!”

Hiểu Vân nhìn Bao đại nhân, lại nhìn Công Tôn Sách, nói ra đề nghị.

“Đại nhân, kỳ thật, Hiểu Vân cảm thấy, tuy rằng Hoàng Thượng không cho Khai Phong phủ tra án, có điều, chúng ta có thể ngầm ngầm điều tra, chỉ cần có thể tìm ra kẻ bày ra kế này, sẽ tra ra chân tướng sự thật. Đến lúc đó chân tướng rõ ràng, mọi người đều vui vẻ, Hoàng Thượng cũng sẽ không vì vậy trách phạt Khai Phong phủ đâu?”

Hiểu Vân dứt lời, Triển Chiêu cười cười nhìn nàng, sau đó nói với Bao đại nhân.

“Đại nhân, thuộc hạ cũng đang có ý này.”

Bao đại nhân vô thức vuốt vuốt chòm râu, suy nghĩ một lát mới trả lời.

“Như vậy cũng được, khổ nhọc cho Triển hộ vệ rồi.”

“Đây là bổn phận của thuộc hạ!”

Dứt lời, Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn Hiểu Vân, thấy nàng khẽ gật đầu với mình, mới xoay người rời đi.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách thấy hai người rất ăn ý, nhìn nhau cười.

Hiểu Vân quay đầu, thấy bọn họ nhìn mình cười đến ám muội, đột nhiên thấy mặt nóng lên.

“Đại nhân! Cha!” Các người đừng nhìn con cười như vậy được không?

Công Tôn Sách thấy ánh mắt Hiểu Vân nhìn mình có chút oán hận, liền thu lại ý cười, xoay người nói với Bao đại nhân.

“Đại nhân, đệ tử có một chuyện, vô cùng khó hiểu.”

“Công Tôn tiên sinh chính là nói chuyện Hà đại nhân nói hôn phách con gái ông ta hiện lên kêu oan sao?”

Công Tôn Sách gật đầu nói.

“Đúng vậy. Chuyện quỷ hồn có lẽ không phải giả, từ chuyện của Hiểu Vân có thể thấy được điều đó.” Nói xong, Công Tôn Sách ngừng lại một chút, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hiểu Vân, Hiểu Vân nhún vai, tỏ ra đồng ý.

“Nhưng đệ tử tin tưởng vững chắc Địch nguyên soái không phải loại người thông đồng với địch phản quốc, thứ nhất hẳn không có động cơ, thứ hai, ngoại trừ tâm da dê, không còn chứng cứ nào có thể chứng minh hẳn có tội, hơn nữa, hiện trường án mạng có quá nhiều điểm khả nghi. Cho nên đệ tử nghĩ tới...”

“Chuyện Hà đại nhân nói con gái hiện hồn kêu oan vô cùng kỳ quái!” Hiểu Vân ôm khuỷu tay, chống cằm, tiếp lời Công Tôn Sách.

Bao đại nhân gật đầu, “Bản phủ cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng Hà đại nhân không có lý do gì nói dối vu tội cho Địch nguyên soái. Hơn nữa, lúc ông ta nói, biểu tình bi thống phần hận đó không giống nói dối.”

“Nếu không phải Hà đại nhân nói dối, vậy tất nhiên có kẻ giả thân giả quỷ lừa Hà đại nhân.” Hiểu Vân vội nói tiếp.

“Hơn nữa, người này, khẳng định có liên quan rất lớn tới vụ án, chỉ cần tìm được người này, mọi chuyện đều rõ ràng!”

Công Tôn Sách nhìn Hiểu Vân, gật đầu nói. “Theo như lời Hiểu Vân, chính là suy nghĩ của đệ tử!”

Bao đại nhân suy nghĩ một lát mới nói.

“Xem ra chuyện này, vẫn phải tra từ Thượng thư phủ. Nhưng mà trước mắt vụ án không do bản phủ thẩm tra, không thể quang minh chính đại tới hỏi, chỉ có thể âm thầm tìm hiểu. Việc này, phải phí chút tâm tư suy nghĩ cho kỹ.”

“Vâng...” Bao đại nhân nói vậy, Hiểu Vân lập tức nhớ tới một từ, chính là hai chữ “gián điệp”.

“Tìm người trà trộn vào Thượng thư phủ, điều tra từ bên trong. Đại nhân, ngài nói có được không?”

Ở hiện đại, có vài quốc gia không thừa nhận những bằng chứng lấy được từ việc làm gián điệp, hơn nữa, làm gián điệp là phạm pháp, có điều, không biết luật pháp của Đại Tổng triều quy định thế nào.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nhìn chằm chằm Hiểu Vân một hồi lâu, nhìn tới nỗi Hiểu Vân nghĩ mình đã nói sai, hai người mới đồng thời gật đầu, trăm miệng một lời nói:

“Có thể dùng được.”

“**L**eng keng, leng keng...”

“Biết thiên cơ, thông quỷ thần, lời hay tặng người có duyên.”

Trên đường lớn phía tây, một thầy bói râu tóc bạc trắng một tay rung chuông, một tay gác sau lưng, miệng rao lớn, chậm rãi đi từ phía nam sang phía bắc. Phía sau đi theo một thư đồng hơn mười tuổi, trên vai vác một chiếc túi, trong tay cầm gậy trúc, bên trên treo một miếng vải bố lác lác trong gió. Trên mặt vải viết: “Truyền nhân đời thứ ba của Thiên cơ lão nhân!”

Nói về chuyện nghĩ ra lốt nguy trang này, cũng không biết trên đời này có ai nghe nói tới “Thiên Cơ lão nhân” hay không. Nhìn mảnh vải kia, Hiểu Vân muốn cười. Đúng vậy, người giả dạng thư đồng chính là Hiểu Vân, mà thầy bói kia, tất nhiên chính là Công Tôn Sách. Cha bọn họ giả làm hai thầy trò đoán tướng số, định tới Thượng thư phủ “dò hỏi nội tình”.

Chuyện này đối với Hiểu Vân mà nói, tuyệt đối là chuyện vô cùng mới mẻ, kích thích, lại thú vị. Trước kia chỉ xem trong tivi, không ngờ có một ngày có thể cùng Công Tôn Sách “giả thần giả quỷ” hù dọa người khác. Lúc Công Tôn Sách nói muốn giả thành thầy bói tới Thượng thư phủ điều tra, Hiểu Vân nhất thời tò mò, thuận miệng nói một câu muốn ông đem nạng đi theo. Cũng chỉ buột miệng nói ra, căn bản không nghĩ sẽ đi thật, kết quả Công Tôn Sách rất sáng khoái đồng ý. Vì thế hai người hóa trang một phen, lặng lẽ rời khỏi cửa sau Khai Phong phủ.

Có điều nói thật là, bản lĩnh nguy trang của Công Tôn Sách rất tuyệt, sau khi hóa trang đi qua tây sương, cha con Mạnh Nhược Hư cũng không thể nhận ra, còn nghi hoặc nhìn Hiểu Vân một thân thư đồng đi theo một thầy bói râu tóc bạc trắng xuyên qua sân đi khỏi.

“Biết Thiên Cơ, thông quỷ thần, lời hay tặng người có duyên.”

“Leng keng, leng keng...”

Thầy trò hai người nhìn như nhàn nhã, đi tùy ý không mục đích, nhưng mục tiêu của bọn họ vô cùng rõ ràng, chính là Thượng thư phủ.

Lúc đi đến giao lộ, Công Tôn Sách ngừng lại, sau đó, quẹo phải đi vào ngõ. Hiểu Vân khó hiểu, có điều vẫn nhắm mắt đi theo. Đi chưa được mấy bước liền thấy một cửa hàng, trên lá cờ lớn cắm trước cửa, viết thật to một chữ “Tửu”. Hai người đi tới ngồi xuống, không uống rượu, chỉ gọi mấy món ăn nhẹ, cộng thêm một bình trà.

Hiểu Vân đánh giá xung quanh, cửa hàng này mở trong ngõ, cũng thật hiếm thấy. Có điều, mặc dù ở đây không phải thông đạo lớn, người qua lại ít, nhưng bên trong cửa hàng, việc buôn bán không tẻ. Chẳng lẽ thật sự là hương rượu không sợ ngõ sâu?

Trong cửa hàng có bảy tám cái bàn, hầu như đã ngồi đầy người. Tốp năm tốp ba, uống rượu nói chuyện phiếm, chỉ có một người đang ngồi một mình ăn uống.

Công Tôn Sách từ sau khi vào quán rượu, ánh mắt thường hướng tới người này. Hiểu Vân thấy vậy liền nhìn Công Tôn Sách, lại nhìn người nọ, thấy Công Tôn Sách khẽ gật đầu liền hiểu ra, người này chính là người bọn họ muốn gặp.

Chương 67

Công Tôn Hồ Ly

Lúc tiểu nhị mang đồ ăn lên, Công Tôn Sách liền đứng dậy đi về phía người nọ. Hiểu Vân nhìn ông, nghe thấy ông nói với người đó:

“Các hạ ở đây uống rượu ăn thịt có phải có chút không thỏa đáng không?!”

Người nọ nghe ông nói vậy ngẩng đầu, nhìn có chút không kiên nhẫn: “Ta uống rượu ăn thịt, liên quan gì tới ngươi, có gì mà không ổn?”

Công Tôn Sách lắc đầu, nhíu hai hàng lông mày nói:

“Chủ nhân của các hạ đang có tang mới, hơn nữa mấy ngày gần đây đều không yên ổn, chỉ sợ trong nhà có vật khác thường. Các hạ không ăn chay, lúc này lại ăn đồ ăn mặn, các hạ không sợ...”

“Không sợ cái gì?” Người nọ nhìn Công Tôn Sách, tay nắm chặt ly rượu, có chút run run.

“Không sợ khiến lệ quý quán thân sao?” Công Tôn Sách khẽ nói.

Người nọ mặt biến trắng bệch, phịch một tiếng đặt mạnh chén xuống bàn, lớn tiếng nói: “Ngươi đừng có yêu ngôn hoặc chúng.”

Công Tôn Sách cười khẽ, “Ha ha, lời của kẻ hèn này, yêu ngôn hay không, trong lòng các hạ biết rõ. Kẻ hèn này thấy ấn đường của các hạ biến thành màu đen, nhất định là dính phải oan hồn oán khí của gia chủ, sắp tới chắc chắn sẽ gặp phải việc xấu, có lẽ sẽ đổ máu. Phải biết gia chủ của các hạ là oan hồn, ôm hận mà chết, chết thật thâm, còn không thể nhắm mắt, oán khí nặng nề, nếu không hóa giải, tính mạng các hạ sẽ nguy hiểm. Kẻ hèn này đã nói hết lời, tin hay không, đều do các hạ.”

Dứt lời, tiêu sái xoay người, trở về chỗ.

Người nọ ngây người, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Hiểu Vân trong lòng thầm đếm: một, hai, ba, bốn.

Công Tôn Sách đi không đến năm bước, người nọ đã đứng dậy giữ chặt lấy ông.

“Tiên sinh đừng bước!”

Người nọ bước tới ngăn Công Tôn Sách lại.

Công Tôn Sách không nhìn hắn, chỉ tùy ý nói.

“Các hạ không phải nói kẻ hèn này yêu ngôn hoặc chúng sao? Các hạ bảo kẻ hèn này đừng bước là ý gì?”

“Chuyện này...” Người nọ có chút ngượng ngùng, thấy bộ dáng xa cách của Công Tôn Sách, vội bày ra khuôn mặt tươi cười, giọng nói vài tiếng.

“Mới vừa rồi tại hạ nhất thời hồ đồ, xin tiên sinh đừng trách.”

Công Tôn Sách cười nhạt, “Kẻ hèn này cũng chỉ là có ý tốt, có nghe hay không đều ở các hạ, bắt tài sao có thể trách cứ các hạ được!”

“Không không không, lời này của tiên sinh sai rồi, tiên sinh có lòng tốt nhắc nhở, tại hạ lại nói ra lời ác độc, là tại hạ không đúng. Chi phí bữa ăn này của tiên sinh để tại hạ thanh toán, xin tiên sinh giúp đỡ, dạy cho tại hạ cách phá giải tai vạ lần này.”

“Việc này...” Công Tôn Sách vẻ mặt khó xử.

Hiệu Vân ở bên này thấy vậy, nhin cười sắp thành nội thương. Công Tôn Sách này quả nhiên là một lão hồ ly, đủ giả dối, đủ phúc hắc!

“Tiên sinh, xin ngài giúp đỡ.” Người nọ vô cùng khẩn thiết cầu xin nhìn Công Tôn Sách, cũng lấy ra một ít bạc vụn dúi vào tay Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách đẩy tiền ra: “Giúp các hạ tiêu tai cũng được, có điều tiền này, bắt tài không lấy. Bắt tài sẽ theo các hạ đến nhà gia chủ thi pháp trừ tai họa, tiêu trừ oan hồn oán khí. Còn bạc này, các hạ cầm lấy đặt mua ít quần áo chăn đệm, đưa cho những người đang thiếu ăn thiếu mặc, kết lấy thiện duyên.”

Công Tôn Sách rất thận trọng, lúc nào cũng không quên những người nghèo đói ở phủ Khai Phong.

Người nọ thu hồi lại bạc, vội gật đầu nói phải.

Công Tôn Sách nhìn Hiệu Vân, cười nói. “Đồ nhi, theo sư phụ.”

“Vâng!” Hiệu Vân vội khoác cái túi lớn lên, chống cờ vải bố ghi mấy chữ “Truyền nhân đời thứ ba của Thiên Cơ lão nhân”, đi theo Công Tôn Sách tới Thượng thư phủ.

Người cổ đại, quả nhiên là ngu ngốc, rất dễ dàng mắc mưu. Người nọ quả thật là tin tưởng lời Công Tôn Sách, Công Tôn Sách bảo hắn làm gì, hắn làm cái đó, có thể nói là hữu cầu tất ứng. Bởi vậy, hai người bọn họ rất thoải mái mà bước vào cửa lớn Thượng thư phủ.

Vốn dĩ, người này chính là quản sự đứng đầu của phủ Thượng Thư. Hiện nay Thượng thư Hà Liệt đang ở Đại Lý tự thăm vấn Địch Thanh, bọn họ vừa lúc vào nhà không có chủ. Lúc này, Công Tôn Sách cùng Hiệu Vân đang ở trong linh đường của Hà gia tiểu thư Hà Kim Liên, quản gia chờ ở sân bên ngoài, nhà đầu canh linh cữu cũng bị quản gia gọi ra ngoài cửa.

Công Tôn Sách làm thế nào để khám nghiệm tử thi? Kỳ thật, cái túi lớn trên vai Hiệu Vân, bên trong toàn bộ là đạo cụ của Công Tôn Sách. Còn Hiệu Vân canh giữ ở cửa, vừa đánh giá xung quanh vừa lăm bằm.

“Thiên linh linh, địa linh linh. Thái Thượng Lão Quân hiển linh. Trời là càn, đất là khôn. Âm dương ngũ hành định càn khôn. Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, ở, tiền, ác linh lui xuống. Nam mô bột đà cù na mê. Nam mô đạt ma mạc ha đê. Nam mô tăng già đa dạ nê, để chỉ bộ tất đất đốt chiêm nạp ma⁽¹⁾...”

Đội Công Tôn Sách khám nghiệm tử thi xong, Hiểu Vân đã đọc xong hết một lượt mấy thứ nàng có thể nghĩ ra. Hai người lúc này mới rời khỏi linh đường, nha hoàn canh linh cữu vẫn đang giữ ngoài cửa. Hiểu Vân nhớ tới bộ giá y vừa rời bày trong linh đường, trong lòng lại cảm thấy không thích hợp, nhưng nghĩ không ra ở điểm nào, liền muốn mang giá y về nghiên cứu. Vì thế tìm cơ bảo nha hoàn kia mang giá y lại đây.

“Vị tử tử này, tiểu thư nhà tử chết oan uổng, quần áo nàng mặc khi chết oán khí rất nặng, là điềm xấu, sư phụ muốn ta mang quần áo đi, đặt ở chỗ Thiên Cơ lão nhân ngày ngày thi pháp, mới có thể độ cho tiểu thư siêu sinh. Làm phiền tử tử dọn bộ quần áo kia về, để chúng ta mang theo.”

Nha hoàn kia tất nhiên không hề nghi ngờ, gói giá y vào túi vải giao lại cho bọn họ.

Sau đó, quản gia lại dẫn bọn họ tới phòng ngủ của Hà Liệt dạo qua một vòng, nghe nói đêm qua Hà Kim Liên hiện hồn chính là ở chỗ này. Công Tôn Sách vẽ trương phù dán lên một thanh kiếm gỗ đào, vừa chém qua lại vừa thì thào mấy từ cổ quái, đi vòng quanh một vòng, sao đó bảo quản gia đem phù thiêu trước linh vị của Kim Liên.

Làm lụng một hồi đã hết nửa canh giờ, quản gia đích thân đưa bọn họ xuất môn. Trước khi đi, Công Tôn Sách còn tận trách dặn dò quản gia việc bố thí cho người nghèo. Quản gia cười rất chân thành, liên tục gật đầu. Công Tôn Sách cùng Hiểu Vân vội vàng rời khỏi Thượng thư phủ.

Đi xa rồi, Hiểu Vân thở phào nhẹ nhõm, đồng thời không nhìn được bật cười.

“Cha, cha đúng là gian quá! Lừa người ta mặt không đổi sắc.”

Công Tôn Sách cũng nở nụ cười, “Hiểu Vân cũng không kém. Có điều không biết bộ quần áo kia có gì kỳ lạ mà ngươi lại mang theo?”

Hiểu Vân hí mắt cười: “Trở về hãy nói.”

Dứt lời, hai người tiếp tục vẩy chuông, giương cao lá cờ “Truyền nhân đời thứ ba của Thiên Cơ lão nhân”, ồn ào hô khẩu hiệu “Biết hết Thiên Cơ, thông quỷ thần, lời hay tặng người có duyên”, rêu rao khắp nơi.

Sau khi trở lại phủ nha, hai người vào thư phòng của Bao đại nhân, trước mặt Bao đại nhân đem chuyện điều tra được ở Thượng thư phủ phân tích một phen.

Kết quả khám nghiệm tử thi của Công Tôn Sách là: Vết thương trí mạng duy nhất gây ra cái chết của Hà Kim Liên ở bên sườn phải, từ trên xuống dưới dài chừng hai tấc. Bởi vậy có thể thấy, hung thủ đối mặt với người chết, tay trái cầm đao mà đâm. Nói cách khác, hung thủ thuận tay trái. Hơn nữa: hai cổ tay của Hà Kim Liên có máu bầm, tuy không rõ ràng nhưng thật sự là có, có thể thấy trước khi chết nàng từng bị trói.

Bên ngoài phòng ngủ của Hà Liệt, ngoại trừ trên nhánh cây có một nắm tơ sợi đỏ, không có phát hiện gì đặc biệt. Mặt khác, ở góc tường phía bắc có dấu chân đã sắp bị tuyết phủ lấp, bởi vì đêm qua tuyết rơi, nếu không nhìn kỹ rất khó phát hiện. Có điều, dựa vào dấu chân này, cũng không thể suy đoán ra chuyện gì.

Tiếp theo là bộ giá y Hiếu Vân mang về. Ngoại trừ vết máu ở trên đã khô lại, không có chỗ nào đặc biệt. Có điều...

“Đại nhân, ngài xem chỗ thêu hoa trên khăn quàng vai này xem.” Hiếu Vân đem khăn quàng vai của giá y cầm tới, giao cho Bao đại nhân. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách xem kỹ một hồi vẫn không có đầu mối.

“Hiếu Vân, chỗ thêu hoa này có gì không đúng?”

“Xin hỏi đại nhân, Hoàng Thượng tứ hôn, khăn quàng vai của tân nương có phải là Hoa Quan ngự ban của Thánh thượng?”

Bao đại nhân gật đầu, “Đúng vậy. Phàm là Thánh thượng tứ hôn, Lễ bộ sẽ sắp xếp giao cho Chức tạo trong cung đặc biệt làm ra khăn Hoa Quan để tân nương lúc xuất giá dùng.”

“Vậy là đúng rồi. Hoàng thượng từng ban cho Hiếu Vân một bộ quần áo, cắt may khéo léo, dùng loại vải cầu kỳ, không giống bình thường. Thánh Thượng tùy tiện ban cho Hiếu Vân quần áo còn như thế, huống chi là khăn Hoa Quan ban cho Nguyên soái phu nhân mặc trong ngày hỉ? Nhưng mà nhìn lại hình thêu hoa trên khăn quàng này, độ khéo léo còn xa mới đuổi kịp bộ quần áo của Hiếu Vân, một chút cũng không giống đồ do Hoàng gia ban tặng.”

Hiếu Vân giải thích một hồi, khiến Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đều bưng tỉnh đại ngộ.

“Thì ra là thế, khăn quàng này quả thật không giống vật do Chức tạo trong cung tạo ra. Hiếu Vân thật quá thận trọng, lại phát hiện ra chi tiết này, Công Tôn tiên sinh, tới chỗ Chức tạo xác nhận việc này xem.”

“Vâng, đại nhân.”

“Có điều...” Bao đại nhân nhíu mày: “Nếu khăn quàng này là giả, vậy có nghĩa là gì? Khăn quàng thật ở chỗ nào?”

“Việc này...” Suy nghĩ một lát, lại nghĩ không ra nguyên do. Trong đầu thoáng hiện lên vài thứ vụn vặt, nhưng không cách nào ráp nối lại.

Công Tôn Sách thấy nàng ân hai thái dương, bước lên kéo tay nàng xuống: “Từ từ sẽ nghĩ ra, đừng vội!”

Hiếu Vân nghĩ đến đầu cũng đau nhưng vẫn không ra, đành phải thôi.

Đúng lúc này, ngoài phòng có động tĩnh. Hiếu Vân đi ra mở cửa, đứng trước cửa là Bạch Ngọc Đường, bên cạnh hắn còn có một hồng y nữ tử. Hiếu Vân

nhìn kỹ, chính là người đêm qua lén vào thư phòng của Công Tôn Sách, không khỏi kinh hô:

“Là người!”

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt nghi hoặc nhìn thư đồng trước mặt, sững sốt một chút rồi cười hỏi: “Vân nha đầu?”

Hiểu Vân lúc này mới nhớ ra nàng còn chưa thay quần áo, liền gật đầu.

“Ngũ Ca, vị này là...” Nàng sao lại đi cùng Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường không phải đi tìm nữ chủ Đường môn sao? Chẳng lẽ...

“Vị này là Đường phu nhân, thê tử của môn chủ Tứ Xuyên Đường môn.” Bạch Ngọc Đường nói, sau đó dẫn nàng kia vào phòng. Hiểu Vân đóng cửa rồi vào theo.

Sau khi bái kiến Bao đại nhân, Bạch Ngọc Đường liền dẫn hồng y nữ tử tới trước mặt Bao đại nhân, nàng kia học theo Bạch Ngọc Đường ôm quyền thi lễ với Bao đại nhân: “Đường môn Văn Hồng Ngọc, bái kiến Bao đại nhân.”

“Đường phu nhân miễn lễ.” Bao đại nhân vừa nói vừa âm thầm đánh giá nữ tử vừa xinh đẹp vừa không mất đi anh khí trước mặt, quả thật là nữ nhân giang hồ, không câu nệ tiểu tiết, nói chuyện không hề kiêng dè, hành lễ như nam tử, tất nhiên không phải nữ tử bình thường.

Công Tôn Sách thấy nàng một thân áo đỏ, thắt lưng đeo một thanh loan đao cán ngọc, vô cùng ăn khớp với mô tả của Hiểu Vân, liền liếc nhìn nàng, thấy nàng gật đầu, liền tiến lên chào rồi hỏi:

“Đệ tử Công Tôn Sách, mạo muội thỉnh giáo một chuyện.”

Văn Hồng Ngọc gặp Hiểu Vân, liền nhớ ra nàng là cô nương đêm qua bị mình điểm huyết, liền không đợi Công Tôn Sách đưa ra vấn đề, lập tức trả lời: “Công Tôn tiên sinh muốn hỏi, Hồng Ngọc có phải là người đêm qua vào phòng tiên sinh không?”

Công Tôn Sách gật đầu đáp: “Đúng.”

“Đúng vậy, đêm qua Hồng Ngọc đã tới thư phòng của tiên sinh, vì muốn kiểm chứng ám khí khiến Nam hiệp Triển Chiêu bị thương trúng độc có phải là Bạo vũ lê hoa châm vũ khí của bốn môn không. Có chút lỗ mẫnng thất lễ, xin Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh thứ lỗi.”

Văn Hồng Ngọc rất dứt khoát thừa nhận, lại nói rõ luôn mục đích của mình.

“Đường phu nhân, phủ nha Khai Phong phủ không có ai bị thương, cũng không mất đồ, bản phủ tất nhiên sẽ không truy cứu. Chỉ là lần sau nếu có chuyện gì, Đường phu nhân không nên nửa đêm lén tới, cứ trực tiếp hỏi thẳng phủ nha là được.” Bao đại nhân thấy nàng không có ác ý, quyết định không truy cứu hành vi của nàng nữa.

“Đa tạ Bao đại nhân!” Văn Hồng Ngọc chấp tay cảm tạ.

“Đường phu nhân, việc có liên quan tới Bạo vũ lê hoa châm...”

“Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, đối với việc này, Hồng Ngọc tất nhiên có biết tất sẽ nói hết. Chỉ là xin Bao đại nhân đừng nói với bên ngoài.”

Đợi sau khi Bao đại nhân gật đầu, Văn Hồng Ngọc liền chậm rãi kể lại ngọn nguồn câu chuyện.

Ghi chú:

1. Một đoạn Kinh Đại bi, dịch giả Thích Thiên Tâm.

Chương 68

Biết Vậy Chẳng Làm

Nói đến Bạo vũ lê hoa châm, vật này đẹp như một cái tráp, dài bảy tấc, dày ba tấc. Bên trên khắc chữ triện: “Ra tất thấy máu, không ra không lành; bắn nhanh trúng nhanh, là vua ám khí”, lưu truyền trong Đường môn đã hơn trăm năm, cụ thể ra đời thế nào không thể truy lại được, mà nó có phải là “Khiên cơ” hay không cũng không có khảo chứng. Nhưng mà có lời truyền rằng, vũ khí này do người của Đường môn có cơ duyên xảo hợp mà dành được.

Nghe Văn Hồng Ngọc miêu tả Bạo vũ lê hoa châm khiến Hiểu Vân gật mình không thôi. Xem ra Cô Long cũng không phải là bịa đặt vô căn cứ.

Đường Thực là môn chủ đương nhiệm của Đường môn, chính là truyền nhân thứ chín, cũng là môn chủ trẻ nhất của Đường môn từ trước tới nay. Đây cũng là vì một hồi dịch biến của Đường môn vào mười năm trước, tình hình cụ thể không tiện nói với người ngoài.

Môn hạ của Đường Thực có năm đệ tử, trong đó có một người tên Cát Thu Nương, đứng thứ ba trong các đệ đệ. Tuy nàng là nữ tử, nhưng trời sinh hiếu chiến, tâm ngoan thủ lạt, chỉ bảo nhiều lần mà không sửa chữa, Đường Thực rất đau đầu với nàng. Năm nay vào lúc lập thu, lúc nàng cùng Tứ sư đệ đồng môn luận bàn võ nghệ đã hạ kịch độc cho hắn, khiến Tứ sư đệ bị mù mắt, từ đó về sau không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa.

Đường Thực trong lúc giận dữ, trực xuất nàng khỏi sư môn, hạ lệnh không bao giờ cho nàng bước vào Đường môn nữa bước. Không ngờ Cát Thu Nương kia chẳng những không hề ăn năn, còn ghi hận trong lòng, trộm Bạo vũ lê hoa châm trong mật thất của Đường Thực ra ngoài. Lúc Đường Thực phát hiện Bạo vũ lê hoa châm bị trộm, đã là bốn ngày sau, nàng sớm đã bỏ trốn mất dạng, chẳng biết đi đâu. Đường môn phát động lượng lớn môn chúng, tìm kiếm một hồi nhưng không hề có tin tức.

Mãi tới hôm trước, Văn Hồng Ngọc trùng hợp tới kinh thành, nghe nói Khai Phong phủ Triển Chiêu bị thương trúng độc. Văn Hồng Ngọc nghe nói võ nghệ của Nam hiệp Triển Chiêu rất lợi hại, nghĩ thứ có thể khiến hắn trúng độc, tất nhiên là ám khí vô cùng lợi hại, hoặc do chính Bạo vũ lê hoa châm gây nên. Vì thế, hỏi thăm một hồi, sau đó ban đêm lén vào Khai Phong phủ tìm kiếm, vì muốn chứng thực phán đoán của mình.

Mà qua việc điều tra đêm qua, quả thật xác định được vật khiến Triển Chiêu trúng độc chính là Bạo vũ lê hoa châm của Đường môn. Mà Văn Hồng Ngọc không muốn xuất hiện trước quan phủ, muốn tự giải quyết việc này, cho nên định lén vào Khai Phong phủ lúc bọn họ không có mặt. Nhưng Bạch Ngọc Đường đã tới tìm nàng, nàng liền tới nói rõ với Bao đại nhân một phen.

“Thì ra là thế.” Bao đại nhân nghe xong mới biết hết ngọn nguồn: “Nhu vậy, Đường phu nhân có tính toán gì không?”

“Bạo vũ lê hoa châm vốn là cấm vật của bốn môn, lại bị nghịch đồ đánh cắp, nguy hại thế nhân, để tránh càng nhiều người vô tội chết trong tay nàng, Hồng Ngọc nhất định phải nhanh chóng tìm được nàng, thu thập nghịch đồ, lấy lại Bạo vũ lê hoa châm.”

Nhắc tới Cát Thu Nương, Văn Hồng Ngọc trong lòng lửa giận khó nhịn. Không biết tướng công nàng vì sao trước kia lại thu nhận đồ đệ này, tổn hại thanh danh Đường môn không nói, còn để nàng đi hại người khác.

“Đường phu nhân, đệ tử có nghi hoặc muốn hỏi, Bạo vũ lê hoa châm ác độc như vậy, có vật gì có thể ngăn chặn không? Còn cả độc trên châm nữa, có thể giải không?”

Đây là vấn đề rất nhiều người quan tâm. Nếu tìm Cát Thu Nương kia, phải bắt sống, tất phải giao phong chính diện. Trước đó, phải tìm ra biện pháp khắc chế Bạo vũ lê hoa châm suýt nữa lấy mất tính mạng của Triển Chiêu mới được.

Văn Hồng Ngọc lắc đầu, thở dài nói. “Bạo vũ lê hoa châm một khi đã khởi động cơ quan, chính là châm phát không thể cản, không ai có thể thoát.”

Mọi người ở đây đều kinh ngạc, trong lòng lạnh lẽo. Theo lời nàng nói, cho dù tìm được Cát Thu Nương, chỉ cần nàng có Bạo vũ lê hoa châm trong tay, để bắt được nàng mà không có hy sinh, đó là một vấn đề rất lớn.

“Về phần độc kia, chỉ cần có đủ thuốc, Hồng Ngọc sẽ giải được.”

Nghe đến đó, mọi người mới thoáng thở phào, chỉ cần có thể giải, vậy không thành vấn đề.

“Vậy làm phiền Đường phu nhân chuẩn bị giải dược, phòng ngừa tình huống.” Bao đại nhân khẩn thiết nói.

“Tất nhiên là được. Hồng Ngọc sẽ tận lực tránh để Bạo vũ lê hoa châm đã thương thêm người. Chỉ là... không biết đại nhân có tin tức của Cát Thu Nương không?”

Công Tôn Sách lắc đầu, trả lời.

“Trước mắt còn chưa có tin tức gì, đại nhân nói như thế, cũng chỉ là muốn đề phòng chuyện chưa xảy ra thôi.” Dù sao có một sẽ có hai, tương lai nói không chừng sẽ có người bị thương trúng độc, dù sao đối mặt với Bạo vũ lê hoa châm là không thể tránh được.

Văn Hồng Ngọc gật đầu, “Vậy xin tiên sinh sắp xếp, Hồng Ngọc cần một ít dược liệu và dụng cụ để điều chế giải dược.”

Công Tôn Sách liền cho Hiểu Vân dẫn Văn Hồng Ngọc tới phòng thuốc. Trong phòng thuốc của Công Tôn Sách, có thể nói là vạn dược tề tựu. Dược thảo thường dùng không cần phải nói, ngay cả mấy loại dược thảo vô cùng hiếm thấy, ví dụ đoạn trường thảo, hoa trạng nguyên gì đó đều có.

“Công Tôn cô nương, đêm qua điễm huyết người, quả thật là tình thế ép buộc, xin cô nương đừng trách.”

Hai người đi trên đường, Văn Hồng Ngọc nói với Hiểu Vân. Nhớ tới tình hình đêm qua, quả thật là ngoài dự kiến của nàng. Nàng không ngờ lại có người giữa đêm khuya rét mướt không ở trong phòng ngủ, còn lang thang bên ngoài.

“Đường phu nhân cũng không có ác ý, Hiểu Vân sao lại để trong lòng.” Hiểu Vân cười trả lời. Tuy rằng đêm đó vì bị điễm huyết mà chịu lạnh một hồi, nhưng nàng biết nàng ấy không có ác ý, trong đầu không hề có ý trách móc. Huống chi, hiện tại nàng ấy có thể chế ra giải dược, nàng càng không có lý do ghi hận trong lòng.

Văn Hồng Ngọc cũng cười: “Công Tôn cô nương nói chuyện thật dễ nghe.”

Hiểu Vân cười lắc đầu, sau đó hỏi.

“Đường phu nhân, Hiểu Vân nghe nói mười ba năm trước đây, trên giang hồ có một hồng y nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa, cũng mặc áo đỏ giống như Đường phu nhân, lưng đeo loan đao, không biết Đường phu nhân có biết người này không?”

Văn Hồng Ngọc nghe Hiểu Vân nói xong, ban đầu là sửng sốt, sau đó lập tức cười hỏi: “Công Tôn cô nương thoát nhìn chẳng qua mới mười lăm mười sáu tuổi, sao lại biết chuyện mười ba năm trước?”

“Hiểu Vân nghe Triển đại nhân nói.”

“Triển đại nhân?” Văn Hồng Ngọc nhướn mi, ánh mắt sáng lên, giống như rất hứng thú với Triển Chiêu.

“Chính là Hoàng thượng ngự ban danh hiệu Ngự miêu Ngự tiên tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu sao?”

“Đúng.” Hiểu Vân gật đầu, có điều, cần phải ngăn cản ngay lòng hiếu kỳ với con mèo kia, nàng sao có thể để Văn Hồng Ngọc chuyển đề tài dễ dàng như vậy?

“Đường phu nhân có quen biết hồng y nữ hiệp kia không?”

Trên thế giới tuyệt đối không có việc trùng hợp như vậy, hai người chẳng liên quan gì tới nhau, lại phục sức giống hệt như nhau, nhưng xem tuổi tác lại không giống mẹ con, chẳng lẽ là thầy trò?

“Công Tôn cô nương vì sao cảm thấy hứng thú với chuyện này như vậy?” Văn Hồng Ngọc tiếp tục đánh thái cực quyền với nàng.

“Đường phu nhân, ai chẳng có chút tính tò mò, huống chi, lòng hiếu kỳ của Hiểu Vân lại nặng hơn người khác. Đối với chuyện có nghi vấn, Hiểu Vân luôn muốn hỏi cho rõ.” Hiểu Vân cười khẽ.

“Chỉ sợ Công Tôn cô nương phải thất vọng rồi, Hồng Ngọc không biết vị hồng y nữ hiệp kia.” Văn Hồng Ngọc đáp.

Hiểu Vân nhìn mắt nàng đảo khắp nơi, lại cảm thấy nàng còn che giấu gì đó, vẫn chưa nói thật. Nhưng mà người trong giang hồ, nếu cái gì cũng nói cho người khác biết mới là kỳ quái, huống chi là người mới quen. Nghĩ tới đây, nàng cũng không truy vấn tiếp, chỉ cười cười.

“Thật đáng tiếc, Hiểu Vân đối với vị hồng y hiệp nữ nổi danh hiệp nghĩa kia rất có hảo cảm!”

Văn Hồng Ngọc chỉ cười cười, không trả lời.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã tới phòng thuốc của Công Tôn Sách. Văn Hồng Ngọc sau khi quan sát kho thuốc của Công Tôn Sách vô cùng vừa lòng gật đầu. Có điều, vẫn viết xuống vài vị thuốc để Hiểu Vân đo bốt. Hiểu Vân nhận lấy xem mới thấy toàn là bột đậu xanh cùng rễ cây chàm thông thường. Những thứ này cơ bản là không dùng để nấu thuốc, khó trách trong phòng thuốc của Công Tôn Sách không có.

Hiểu Vân đi rồi, Văn Hồng Ngọc một mình vào phòng thuốc, bắt đầu điều chế giải dược.

Tuyết đã ngưng, thời tiết lại càng khiến người ta thấy lạnh lẽo. Hiểu Vân mang theo hai bao thuốc, vội vàng chạy về phủ nha.

Vốn dĩ chuyện mua thuốc không cần Hiểu Vân làm, chỉ là mấy ngày gần đây trong phủ nha rất nhiều việc, người thiếu nghiêm trọng. Sắp tới cuối năm, Tiểu Thúy lại bị Lý đại nương mượn đi hỗ trợ chuẩn bị mấy thứ cho lễ mừng năm mới, không thể phân thân, vì thế mới tới lượt Hiểu Vân tự mình chạy tới hiệu thuốc bắc.

Áo choàng trên người Hiểu Vân rất dày, nhưng gió bắc giống như ở chỗ không người, chui thẳng vào trong quần áo, khiến hai hàm răng nàng đánh lập cập vào nhau. Vội vàng bước nhanh, cúi đầu chăm chăm bước về phía trước, kết quả suýt chút đụng vào ngực người khác.

“Xin lỗi!” Hiểu Vân vội tạ lỗi, ngẩng đầu nhìn mới phát hiện thì ra là Triển Chiêu, không khỏi ngạc nhiên.

“Triển đại nhân!”

Triển Chiêu đang từ phủ nguyên soái trở về từ đường khác, thấy Hiểu Vân từ xa đi tới, liền đứng lại chờ nàng cùng về. Chỉ là không ngờ, cô nương này đi đường không nhìn phía trước, cứ cúi đầu đi tới, căn bản không chú ý hấn chắn đường. Nếu không phải phản ứng mau, hai người đã lao vào nhau rồi.

“Hiểu Vân, sao không cẩn thận nhìn đường chứ?” Triển Chiêu cười nhắc nhở Hiểu Vân. Có lẽ, ngay cả Triển Chiêu cũng không nhận ra, mỗi lần nhìn thấy nàng, cho dù tâm trạng không tốt, cũng không nhin được khóe miệng khẽ nâng lên cười với nàng.

Hiểu Vân sờ sờ cái mũi đỏ ngượng ngùng.

“Triển đại nhân về phủ sao?”

Triển Chiêu gật đầu, “Về thôi.”

“Ừ.” Hiểu Vân gật đầu, đang định đi tiếp, một bàn tay to lại đưa tới trước mặt nàng, Hiểu Vân ngẩn người nhìn đôi bàn tay thon dài kia, sau đó nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, có chút không kịp phản ứng.

Hấn, hấn, hấn, hấn muốn nắm tay nàng sao?

Triển Chiêu mỉm cười nhìn đôi má nàng hơi hồng lên cùng biểu tình biến đổi phức tạp trong nháy mắt trên khuôn mặt nàng, sau đó đưa tay tới gần bàn tay phải đang buông thõng bên người của nàng, rồi cầm lấy hai túi thuốc.

“Ta giúp nàng cầm.”

Hiểu Vân sững sốt, lập tức cười xấu hổ. Thì ra là vậy, hại nàng khẩn trương một hồi. Xoa xoa bàn tay phải vắng vẻ, vẫn cảm thấy có chút nuối tiếc cùng mất mát.

Nàng từ khi nào bắt đầu chờ mong, từ khi nào bắt đầu có tâm tư như vậy với hấn?

Từ lúc hai người bọn họ ở chung một phòng, hấn chăm chú nhìn nàng, muốn nói chuyện cùng nàng; hay là từ ngày hấn nghiêm túc nói muốn cùng nàng thành thân; hay là còn sớm hơn, cho nên mới theo hấn từ kinh thành tới huyện Hoa Đình, một đường lao碌 bôn ba cũng không thấy vất vả, trong đêm lạnh còn ôm hấn mà ngủ.

Từ lúc nào, bất tri bất giác, trong đầu đã tồn tại một người, mà bản thân mình ngốc nghếch bao nhiêu ngày mới nhận ra.

Triển Chiêu đi vài bước, phát hiện Hiểu Vân không đi theo, quay đầu nhìn nàng, mới nhận ra nàng vẫn đứng ngây người một chỗ, bộ dáng ngờ ngác, không biết suy nghĩ chuyện gì.

“Hiểu Vân, còn không đi sao?”

“A.” Hiểu Vân lúc này mới hồi phục tinh thần bước lên: “Đi đây đi đây.”

Hai người sóng vai đi tới, Triển Chiêu cố ý bước chậm lại, nghe Hiểu Vân thuật lại tiến triển sự việc ngày hôm nay. Khi thì mỉm cười, khi thì nhíu mày, khi thì gật đầu. Nghe tới chỗ có nghi vấn, lại nói ra thắc mắc cùng ý kiến của mình. Một chuyện đi này, Triển Chiêu đã hiểu hết từ đầu tới cuối chuyện Hiểu Vân cùng Công Tôn Sách trà trộn vào phủ Thượng thư tìm manh mối, cùng mối liên hệ giữa nữ chủ Đường môn Văn Hồng Ngọc và Bạo vũ lê hoa châm.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bất tri bất giác đã tới phủ nha. Vừa vào cửa đã gặp Mạnh Xuân Ny, vừa thấy bọn họ liền ra nghênh đón, ánh mắt chăm chú nhìn Triển Chiêu, trông bộ dáng rõ ràng ở đây chờ Triển Chiêu đã lâu.

Từ lúc Mạnh Xuân Ny tới đây, hình như mỗi lần nàng và Triển Chiêu ở cùng nhau, nàng ấy đều xuất hiện? Thật sự quá tình cờ! Thật giống như Mạnh Xuân Ny gắn máy theo dõi trên người Triển Chiêu vậy.

Hiểu Vân có cảm giác không biết phải nói gì, cố nén loại tư vị lạ lùng đó trong đầu, kệ bọn họ hô trước nói sau, tới phòng thuốc đưa thuốc cho Văn Hồng Ngọc.

Đi được vài bước, lại không nhịn được quay đầu nhìn, Triển Chiêu đang cúi đầu nói gì đó với sư muội của hắn. Lúc này Hiểu Vân đi tới chỗ rẽ, có thể nhìn rõ biểu tình trên mặt Xuân Ny. Có chút thẹn thùng, hàm chứa nụ cười yếu ớt, nghe Triển Chiêu nói chuyện, liên tiếp gật đầu, thật là nhu thuận.

Nhìn sư huynh muội bọn họ vui vẻ nói chuyện, Hiểu Vân càng xem càng thấy không phải. Nhìn chằm chằm cái miệng hé ra ngậm vào của Triển Chiêu, hận không thể đi lên cắn một ngụm.

Ôi, lúc ấy sao lại không dứt khoát đồng ý lời cầu thân của Triển Chiêu đi? Mặc kệ hắn vì sao muốn cưới nàng! Trước tiên cứ chiếm làm của riêng đã, hiện tại tốt rồi, nửa đường nhảy ra một Trình Giáo Kim. Đỉnh Hiểu Vân, người đây là tự mình chuốc khổ!

Trong đầu Hiểu Vân lúc này toàn là hối hận, ruột cũng đã xanh lè. Cắn răng một cái, lắc đầu bỏ đi, nhắm mắt làm ngơ!

Triển Chiêu nói xong với Xuân Ny, ngẩng đầu nhìn đúng lúc thấy Hiểu Vân xoay người sải bước rời đi. Không biết tại sao lại sững sờ.

Mạnh Xuân Ny đứng trước mặt Triển Chiêu, thấy hắn nhìn theo Hiểu Vân rời đi, trong đầu là ngũ vị tạp trần. Ánh mắt của hắn lúc này thật đặc biệt, khiến nàng không biết cảm giác trong lòng là gì. Ông tay áo tím sắp bị nàng xoắn thành khăn lau rồi.

“Sư huynh...” Mạnh Xuân Ny thân thiết gọi Triển Chiêu, giọng nói có chút ai oán.

Triển Chiêu thu hồi ánh mắt, nhìn Mạnh Xuân Ny, dịu dàng nói.

“Sur huynh hiện có chuyện quan trọng phải hồi bẩm Bao đại nhân, sau đó rảnh rồi sẽ đi tìm muội và sư phụ. Muội về trước đi, trời lạnh, đừng ở đây kéo trúng gió.”

Mạnh Xuân Ny tuy không cam lòng, nhưng biết Triển Chiêu công việc bận rộn, chuyện cần nói với hắn cũng đã nói xong, đành nghe lời trở về.

Đúng lúc này, Vương Triều vội vàng từ bên ngoài trở về. Thấy Triển Chiêu vội chấp tay gọi.

“Triển đại nhân!”

“Vương Triều, chuyện gì mà vội vàng như vậy?”

“Vụ án của Địch nguyên soái không tốt!”

Chương 69

Cưới Hay Không Cưới

“Cái gì?”

Thư phòng truyền đến tiếng kêu kinh hãi của Bao đại nhân. Bao đại nhân luôn trầm tĩnh như Thái Sơn, vậy mà có phản ứng kịch liệt như vậy, thật quá hiếm thấy. Có điều cũng khó trách, hôm nay Đại Lý tự thẩm tra án của Địch Thanh. Hà Liệt là chủ thẩm, Bàng Cát cùng Vương thừa tướng hỗ trợ. Nhưng mà Hà Liệt đau con mắt, lại gặp oan hồn con gái hiện lên kêu oan, tin tưởng vững chắc Địch Thanh chính là hung thủ sát hại con gái mình, không hề cho Địch Thanh giải thích, lập tức định tội. Hơn nữa Bàng Cát vốn đã nghi ngờ Địch Thanh, còn ở một bên giúp đỡ. Một mình Vương thừa tướng không tranh luận nổi với hai người. Địch Thanh trên công đường hết đường chối cãi, bị Hà Liệt miễn cưỡng định án, phán tử tội. Đợi Hoàng thượng ngự phê xong sẽ đưa lên đoạn đầu đài.

Nghe được tin tức này, Bao đại nhân sao có thể không kinh hãi?

“Đại nhân, hiện đã định tội xong, làm thế nào bây giờ?”

Địch Thanh là trụ cột quốc gia, sao có thể bị giết oan uổng như vậy? Hoàng Thượng thật sự sẽ phê án tử sao? Vậy chẳng phải làm người thân đau đớn, kẻ thù sung sướng, trúng phải gian kế của Tây Hạ sao? Nếu biên quan mất đi Địch Thanh, dân chúng của Biên cảnh không biết sẽ chịu thêm bao nhiêu đau khổ, mấy vạn dặm biên cương, không biết sẽ phải thối lui đến nơi nào.

Mọi người đều lo lắng không thôi, nhìn Bao đại nhân chờ ông quyết định.

Bao đại nhân cầm văn thư trong tay, chậm rãi ngồi xuống. Hai mắt híp lại, yên lặng hồi lâu. Một lát sau mới ngẩng đầu nhìn mọi người.

“Chúng ta không thể làm loạn trận tuyến. Cho dù Thánh thượng ngự phê, cũng còn ba ngày nữa mới tới ngày trăm quyết. Chỉ cần chúng ta trong ba ngày này có thể điều tra rõ chân tướng sự thật là có thể cứu Địch nguyên soái. Bằng không...”

Lời của Bao đại nhân còn chưa dứt, mọi người trong lòng đều hiểu rõ mà gật đầu.

“Thuộc hạ sẽ dốc sức tìm ra hung phạm, vì Địch nguyên soái rửa sạch oan tình, trả lại trong sạch cho ngài ấy.”

Bao đại nhân nghiêm mặt, gật đầu nói.

“Tốt! Tính mạng của Địch nguyên soái, an bình của biên cảnh giang sơn Đại Tống, đều trong tay chúng ta. Công Tôn tiên sinh, Triển hộ vệ, Bạch hộ vệ, chúng ta chỉ cho phép thành công, không thể thất bại!”

“Vâng, đại nhân!” Ba người cùng kêu lên đáp.

Trong thời kỳ máu chót này, Triển Chiêu thật sự không có bao nhiêu thời gian nghĩ tới việc tư. Nhưng từ sau khi cha con Mạnh Nhược Hư vào Khai Phong phủ, hần tổng cộng mới gặp sư phụ hần được hai lần, hơn nữa mỗi lần đều vội vàng, không nói được chuyện gì. Điều này khiến Triển Chiêu vô cùng hổ thẹn.

Từ lúc Triển Chiêu lên mười đã đi theo Mạnh Nhược Hư luyện võ. Dưới góì Mạnh Nhược Hư không có con trai, chỉ có một đứa con gái là Mạnh Xuân Ny, thu nhận chỉ có hai đồ đệ, thứ nhất là Lôi Ngân Hà, thứ hai chính là Triển Chiêu. Lôi Ngân Hà năm ngoái gây rối cho Mạnh Xuân Ny, bị Mạnh Nhược Hư trục xuất khỏi sư môn, Triển Chiêu trở thành đồ đệ duy nhất của Mạnh Nhược Hư.

Mạnh Nhược Hư đối xử với Triển Chiêu như cha con, không chỉ dốc lòng truyền thụ cả đời võ học, còn đem bảo kiếm Cự Khuyết quý giá tặng cho hần. Mạnh Nhược Hư đối với Triển Chiêu, có thể nói là ơn trọng như núi. Triển Chiêu đối với Mạnh Nhược Hư cũng vô cùng kính trọng, tôn sùng như cha. Lúc Triển Chiêu còn là Nam hiệp, hần vẫn hương xuyên trở về Lỗ Nam thăm cha con bọn họ. Nhưng từ lúc dần thân vào công môn, vẫn luôn vị công vụ quán thân, không dứt ra được, không thể tới thăm bọn họ nữa. Thoáng một cái, đã bốn năm trôi qua.

Lần này, nếu không phải Mạnh Nhược Hư cùng Mạnh Xuân Ny hai người tới kinh thành, Triển Chiêu chỉ sợ đã mất mạng. Nếu không phải Mạnh Nhược Hư lấy sáu mươi năm công lực...

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu thấy xấu hổ không thôi.

“Sư phụ!”

Vào cửa, Triển Chiêu quỳ xuống trước Mạnh Nhược Hư. Mạnh Nhược Hư đang ngồi bên bàn uống trà, thấy Triển Chiêu không nói hai lời hành đại lễ, vội bước lên trước kéo tay Triển Chiêu, đỡ hần đứng lên.

“Chiêu nhi, người làm cái gì vậy, nam nhi dưới đầu gối có hoàng kim, người mau đứng lên!”

“Không, sư phụ.” Triển Chiêu lắc đầu, kiên định quỳ, ngẩng đầu nhìn Mạnh Nhược Hư nói:

“Sư phụ như cha, Triển Chiêu tất nhiên phải quỳ. Triển Chiêu hổ thẹn, những năm gần đây không thể hiếu kính người, lần này còn liên lụy người mất đi công lực suốt đời. Triển Chiêu bất hiếu, sư phụ, xin nhận của Triển Chiêu một lạy!” Dứt lời liền cúi đầu.

Mạnh Nhược Hư ngăn hẳn không được, đành mặc hắn lạy.

“Đứa nhỏ này, sao lại khách khí với sư phụ như vậy. Sư phụ đã là tâm gỗ mục, giữ lại công lực làm gì? Cũng không thể đem theo xuống mồ, cho người là đúng lúc. Người tuổi còn trẻ, trường kiếm hộ thanh thiên, giúp Bao đại nhân gương cao chính nghĩa, tạo phúc cho dân chúng thiên hạ. Công lực này của vị sư là dùng đúng chỗ!”

“Sư phụ...” Nghe lời này của Mạnh Nhược Hư, Triển Chiêu cảm động, thấy Mạnh Nhược Hư đã mấy ngày tóc càng bạc thêm, trong mắt ẩm ướt.

“Được rồi, lạy cũng đã lạy, mau đứng lên đi!”

Mạnh Nhược Hư vỗ vai Triển Chiêu. Triển Chiêu lúc này mới đứng lên, đỡ Mạnh Nhược Hư ngồi xuống rồi, mới ngồi xuống đối diện.

“Sư phụ, Triển Chiêu mấy ngày qua thật sự là bề bộn công việc, bởi vậy không thể làm bạn bên cạnh sư phụ, xin sư phụ tha thứ.” Nói xong, Triển Chiêu chấp tay tạ lỗi với Mạnh Nhược Hư.

Mạnh Nhược Hư khoát tay, tỏ vẻ không sao cả.

“Ta biết, chuyện của Địch nguyên soái vị sư cũng có nghe. Chiêu nhi vì chuyện đó mà bận rộn, vị sư tất nhiên hiểu. Vị sư qua mấy ngày nữa sẽ về Lỗ Nam, nhưng mà, có chuyện nhất định phải nói với người, nên mới bảo Xuân Ny gọi người tới một chuyện.”

“Đúng rồi, sư muội đâu?” Triển Chiêu sau khi vào không thấy Mạnh Xuân Ny, vẫn luôn tò mò, sao nàng không ở bên cạnh Mạnh Nhược Hư.

Mạnh Nhược Hư cười hai tiếng nói: “Việc này khó nói trước mặt Xuân Ny, nha đầu kia da mặt mỏng.”

“Ồ? Có chuyện gì không thể nói trước mặt sư muội?” Triển Chiêu hơi nghiêng đầu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Mạnh Nhược Hư.

Mạnh Nhược Hư vỗ về chòm râu, cười rất thoải mái: “Chiêu nhi, người cảm thấy Xuân Ny thế nào?”

“...” Triển Chiêu nhìn Mạnh Nhược Hư, trong lòng mơ hồ cảm thấy có gì không đúng: “Sư phụ vì sao lại hỏi như vậy?”

Mạnh Nhược Hư giả như bất mãn liếc nhìn Triển Chiêu một cái: “Hỏi thì người trả lời, thắc mắc nhiều như vậy làm gì?”

Triển Chiêu thở dài một hơi, nói: “Sư muội thông minh lanh lợi, hoạt bát đáng yêu, là một cô nương khiến người ta yêu thích.”

“Ha ha ha...” Mạnh Nhược Hư nghe Triển Chiêu nói vậy, thoải mái cười lớn.

“Tốt tốt tốt, nếu Chiêu nhi cũng nói Xuân Ny khiến người ta yêu thích, vậy đúng lúc, sư phụ làm chủ, gả Xuân Ny cho người làm vợ. Sư huynh muội các người kết thành chim liền cành, vì sư coi như hoàn thành một tâm nguyện.”

Mạnh Nhược Hư vừa vuốt râu vừa nhìn Triển Chiêu nói, vẻ mặt đều là ý cười, thật sự là cha vợ nhìn con rể, càng nhìn càng vừa lòng.

Triển Chiêu nghe được một câu này, giống như ngũ lôi oanh đỉnh, nháy mắt mặt chuyển xanh, ngậy người ở đó, không dám tin nhìn Mạnh Nhược Hư.

Mạnh Nhược Hư thấy biểu hiện của hắn, có chút giận hỏi: “Người đây là làm sao, thế nào, không đồng ý?”

“Sư phụ...” Triển Chiêu nhìn Mạnh Nhược Hư, muốn nói lại thôi.

“Chiêu nhi!” Mạnh Nhược Hư thấy biểu hiện của hắn không đúng, liền trảm mặt xuống: “Vừa nãy không phải người nói Xuân Ny khiến người ta thích sao? Người...”

Triển Chiêu nhanh cau mày, tâm trạng ngổn ngang, trường bào vén lên, hai đầu gối quỳ xuống.

Mạnh Nhược Hư sững sốt, “Người làm cái gì vậy?”

“Triển Chiêu cô phụ sư phụ sư muội, tội đáng chết vạn lần!”

“Người... Người thật sự không muốn?” Mạnh Nhược Hư hai mắt trợn lên, trừng mắt nhìn Triển Chiêu thẳng tắp quỳ gối trước mặt, run giọng hỏi.

“Triển Chiêu cả đời cũng không hư ngôn giả ý, lại càng không dám lừa gạt sư phụ! Triển Chiêu không thể cưới sư muội làm vợ.” Triển Chiêu nhìn Mạnh Nhược Hư, trong mắt có áy náy cùng tự trách, lại có cả sự kiên định cự tuyệt.

Mạnh Nhược Hư mạnh đứng lên, ghé phịch một tiếng bị đá đổ.

“Vì cái gì, Xuân Ny của chúng ta có điểm nào không xứng với người, có điểm nào không tốt, người nói xem?” Bị cự hôn chính mặt, nét mặt già nua của Mạnh Nhược Hư không nhịn được, kích động đòi Triển Chiêu lý do.

“Không, sư phụ. Không phải sư muội không xứng với Triển Chiêu, mà là Triển Chiêu không xứng với sư muội.” Triển Chiêu vội giải thích.

“Triển hộ vệ không cần chê cười Xuân Ny như vậy!”

Hai người quay đầu, mới phát hiện Xuân Ny không biết khi nào đã đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt khó xử cùng xấu hổ.

“Sư muội...” Triển Chiêu nhìn nàng, cắn răng nói, “Triển Chiêu từ lúc đi theo Bao đại nhân tới giờ, giống như đem treo đầu người trước quan môn, Triển Chiêu không muốn liên lụy người khác!”

Mạnh Nhược Hư cảm thấy đây là lý do thoái thác của Triển Chiêu, nhưng không muốn hỏi rõ ràng: “Chiêu nhi, người đừng thoái thác. Xuân Ny là cô nương tốt! May mắn nó có tập võ, ta cũng bắt nó học nữ hồng vì muốn làm hiền thê lương mẫu.”

Sư phụ, Triển Chiêu đã có người chọn làm thê tử. Triển Chiêu ngủ cùng nàng một đêm, Triển Chiêu không thể bỏ mặc nàng không để ý. Trong lòng Triển Chiêu nghĩ vậy, nhưng hắn cùng Hiểu Vân tạm thời không có hôn ước, hắn không thể tùy tiện nói ra chuyện này, càng không thể nói với Mạnh Nhược Hư chuyện đêm đó, làm hỏng thanh danh của Hiểu Vân.

Triển Chiêu khẽ cắn môi, cúi người dập đầu: “Ân nghĩa của sư phụ, tình cảm của sư muội, Triển Chiêu chỉ có thể để kiếp sau báo đáp!”

“Triển Chiêu, sư phụ luôn không cầu xin ai, hôm nay... hôm nay...” Ngón tay Mạnh Nhược Hư chỉ vào Triển Chiêu không ngừng run lên, Xuân Ny ở bên cạnh, khuôn mặt so với khóc còn khó coi hơn, vội chạy tới giữ chặt tay cha nàng, nức nở nói:

“Cha... Cha! Không cần cầu người ta, nữ nhi xin cha, không cần cầu người ta.”

“Sư phụ, Triển Chiêu có tội!” Triển Chiêu vẫn quỳ như trước.

“Cha, người ta đã nói rất rõ ràng, chúng ta đi thôi, cha!”

Những lời này của Triển Chiêu hoàn toàn đánh nát mộng của Mạnh Xuân Ny, ngay cả một chút ảo tưởng cũng không giữ lại. Mạnh Xuân Ny kéo tay Mạnh Nhược Hư, sắp khóc tới nơi. Lời của Triển Chiêu nói cho dù là thoái thác, nhưng cũng có thể hiểu được, nàng còn có thể hy vọng gì? Nàng sao lại không biết, sao lại không nhìn ra, nàng vẫn nghĩ tới sư huynh mình, nhưng trong lòng người ta có người khác, không có vị trí của nàng. Nàng làm sao khổ sở mà ở lại, chọc người ta ghét, chọc người ta khó chịu, làm mình bi thương?

Triển Chiêu vừa nghe Xuân Ny nói muốn đi, vội vàng đứng dậy giữ chặt vạt áo Mạnh Nhược Hư, “Sư phụ, thân thể người chưa khỏi hẳn, vẫn nên ở lại nghỉ ngơi vài ngày đã.”

Mạnh Nhược Hư vừa tức lại bất đắc dĩ, “Ta làm gì còn mặt mũi ở lại Khai Phong phủ. Nha đầu, chúng ta đi.”

Triển Chiêu thấy không giữ được bọn họ, đành không giữ nữa: “Sư phụ, nếu người nhất định phải đi, để Triển Chiêu đưa người đi.”

Mạnh Nhược Hư nhìn hắn, vẻ mặt thất vọng, ông thật sự dạy được một đồ đệ tốt mà! Lắc đầu xoay người sang chỗ khác.

Mà Xuân Ny giờ phút này đau thấu tim, đang nổi nóng, quyết tuyệt nói: “Không cần, cha, chúng ta tự đi.”

Triển Chiêu bắt đắc dĩ, đành phải nhìn bọn họ cầm hành lý bỏ đi.

Giữa trời trắng như tuyết, hai bóng dáng dần dần biến mất, chỉ để lại hai hàng dấu chân thật dài, nông sâu không giống nhau. Triển Chiêu đột nhiên thấy trước mắt một mảnh mờ lung, một giọt nước rơi trên mặt đất, nháy mắt biến mất.

Sư phụ, Xuân Ny, thật xin lỗi!

“Chào Mạnh lão tiên sinh, Mạnh cô nương!”

Hiệu Vân đang bung com chiều định đưa tới chỗ bọn họ, còn chưa tới Tây sương đã gặp Mạnh Nhược Hư cùng Mạnh Xuân Ny. Thấy bọn họ hành lý trên lưng bọn họ, không khỏi sửng sốt.

“Mạnh lão tiên sinh, Mạnh cô nương, các người đây là...” Đang êm đẹp lại muốn đi đâu?

Mạnh Nhược Hư thấy Hiệu Vân, liền giấu đi vẻ mặt vừa rồi, khách khí cảm tạ Hiệu Vân: “Công Tôn cô nương, chúng ta phải trở về. Đã nhiều ngày làm phiền cô nương chiếu cố.”

“Nhưng mà...” Hiệu Vân nhìn trời, lại nhìn bọn họ. Thấy mắt Mạnh Xuân Ny hồng hồng, xem ra vừa khóc, chẳng lẽ cãi nhau với Triển Chiêu? Lúc chiều không phải còn đang tốt sao?

“Trời sắp tối rồi, Mạnh lão tiên sinh vì sao lại vội vàng như vậy, không bằng ăn xong bữa tối, nghỉ ngơi một đêm, đợi ngày mai đi cũng không vội mà.” Đến lúc này còn có thể đi đâu.

Mạnh Xuân Ny nhìn chăm chăm Hiệu Vân, hừ một tiếng.

“Không cần người quan tâm!”

“Xuân Ny!” Mạnh Nhược Hư nghĩ con gái mình tâm trạng không tốt, giận chó đánh mèo, liền kéo tay ý bảo nàng đừng thất lễ.

“Làm phiền Công Tôn cô nương lo lắng, chúng ta có việc gấp, không thể ở lại. Xin chuyển lời với Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh một tiếng, đa tạ đã chiếu cố mấy ngày qua.”

Hiệu Vân thấy bọn họ đã quyết ý ra đi, liền không giữ nữa: “Được, vậy hai người lên đường bình an.”

Mạnh Nhược Hư kéo tay Mạnh Xuân Ny, Mạnh Xuân Ny lại liếc mắt nhìn Hiệu Vân một cái, rồi theo Mạnh Nhược Hư đi. Hiệu Vân đang định bung đồ ăn trở lại phòng bếp, không ngờ Mạnh Xuân Ny lại trở lại.

“Mạnh cô nương?”

Hiểu Vân nghi hoặc nhìn Mạnh Xuân Ny đã đi rồi còn quay lại, cảm thấy cả người không thoải mái. Sao lại có cảm giác Mạnh Xuân Ny hình như có thâm thù đại hận với nàng, ánh mắt kia khiến nàng cả người không được tự nhiên, nàng không có trộm đồ của nàng ấy mà.

Mạnh Xuân Ny yên lặng nhìn Hiểu Vân một hồi lâu. Nàng thật sự nghĩ không ra, người trước mặt so với nàng tuổi nhỏ hơn, dáng người kém nàng, ngoại trừ ánh mắt đặc biệt sáng, diện mạo cũng không phải quốc sắc thiên hương chim sa cá lặn, sao có thể nhận được sự ưu ái của sư huynh? Sư huynh lại vì nàng ta quyết tuyệt từ chối nàng! Ngay cả cha nàng cầu hãn cũng không chịu.

“Công Tôn cô nương, ngươi không biết võ công hả?”

“...” Hiểu Vân không rõ chuyện gì, có điều vẫn gật đầu: “Đúng.”

“Công Tôn cô nương biết thêu hoa, may áo không?”

Ngươi điều tra hộ khẩu sao? Hiểu Vân tuy rằng trong lòng cảm thấy khó chịu, có điều vẫn nhẫn nại trả lời: “Không biết.”

Mạnh Xuân Ny thở phào một hơi, nửa như giận dỗi nói.

“Công Tôn cô nương, ngươi cái gì cũng biết, ngươi căn bản không xứng với sư huynh ta! Ngươi không phải nữ nhân có thể đứng bên cạnh sư huynh, nếu ngươi ở bên cạnh sư huynh, sẽ trở thành gánh nặng của huynh ấy, là trói buộc của huynh ấy. Các ngươi sẽ không hạnh phúc!”

Nói xong, Mạnh Xuân Ny dứt khoát xoay người bỏ đi.

Hiểu Vân ngây người đứng tại chỗ, hồi lâu sau mới kịp phản ứng.

Hóa ra nàng ta bị Triển Chiêu từ chối, lại trút giận lên người nàng, có người nguyên rửa người ta như vậy sao? Có võ công thì giỏi lắm à, chẳng lẽ không cần ăn cơm không cần ngủ? Không có võ công thì sao, không có thì không ăn cơm không ngủ không kết hôn không sống được chắc!

KAO!

Hiểu Vân nhìn đồng hồ ăn trên tay buột miệng thốt ra một từ thô lỗ.

Chương 70

Cười Như Xuân Phong

Lúc Triển Chiêu từ trong viện đi ra, thấy Hiểu Vân đang đứng bên ngoài xoa thắt lưng, thở hồng hộc, ngực phập phồng, rõ ràng là tức giận không nhỏ.

“Hiểu Vân, làm sao vậy?”

Hiểu Vân quay đầu ai oán nhìn Triển Chiêu. Ôi, Triển Chiêu đại nhân à, còn không phải vì ngài sao, Đinh Hiểu Vân ta cho dù là đời trước hay đời này, vẫn là lần đầu tiên bị người ta nói khó nghe như vậy đấy!

Triển Chiêu bị nàng lườm một cái thấy thật khó hiểu, đối với tức giận của nàng càng không biết ra sao. Lại bước lên mấy bước tới bên cạnh, cúi đầu nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi:

“Hiểu Vân, làm sao vậy?”

Hiểu Vân hiện tại vừa tức lại vừa oán, một bụng ghen không có chỗ thoát, vô cùng khó chịu. Thấy Triển Chiêu thiếu chút nhất thời xúc động giận chó đánh mèo. Có điều đúng lúc dừng lại được nhìn xuống. Triển Chiêu lúc này tâm trạng khẳng định cũng không tốt.

Mạnh Nhược Hư là sư phụ của Triển Chiêu, không chỉ dạy hắn võ nghệ, còn có ơn cứu mạng hắn, hắn từ chối cầu thân của Mạnh Nhược Hư, lúc này trong lòng tất nhiên vô cùng áy náy, vô cùng thống khổ.

Hiểu Vân ơi Hiểu Vân, không được tức giận, Trình Giáo Kim đi rồi, người hiện giờ hắn nên đốt pháo ăn mừng mới đúng. Tuy rằng trước khi nàng ấy đi nói không xuôi tai, được rồi, là rất khó nghe, nhưng người cứ coi như không nghe thấy là xong. Mặc kệ nàng nói gì, dù sao nói tới nói lui cũng không bị nàng nói trúng. Người phải tin tưởng! Hơn nữa, nàng ấy vừa bị cự tuyệt, cũng rất đáng thương, cho nên không cần tức giận, không cần tức giận.

Hiểu Vân thật vất vả mới thuyết phục được mình không nổi giận nữa, buông tay cười nói với Triển Chiêu:

“Không có việc gì.”

“...” Triển Chiêu bị biểu hiện chốc lát vừa mưa rên gió dữ đã tan biến như không của Hiểu Vân làm sững sốt không thôi, hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Đúng rồi, Triển đại nhân, bữa tối đã chuẩn bị xong, hay là...” Hiểu Vân nhìn mâm đồ ăn, lại nhìn Triển Chiêu. Ban đầu định mang cho cha con Mạnh lão tiên sinh, nàng cũng không biết có nên giữ lại cho hắn ăn không.

Triển Chiêu thấy trong mâm có hai bộ bát đĩa, không cần nghĩ cũng biết ban đầu là định đưa cho sư phụ hắn cùng sư muội. Nghĩ biểu tình thất vọng cùng khổ sở của sư phụ lúc rời đi vừa rời, lại thấy một trận đau lòng, không khỏi thở dài một tiếng.

“Triển đại nhân...” Hiểu Vân thấy biểu tình này của Triển Chiêu, không khỏi có chút lo lắng.

Triển Chiêu thấy vẻ mặt lo lắng của nàng nhìn mình liền mỉm cười lắc đầu. “Ta không sao.”

“...” Hiểu Vân thở dài, chân thành nhìn Triển Chiêu nói.

“Triển đại nhân, kỳ thật, nếu trong lòng có chuyện không vui, không cần miễn cưỡng cười. Ít nhất trước mặt tôi không cần. Thật đấy, tôi hy vọng nhìn thấy nụ cười thật lòng của Triển đại nhân, không phải trong lúc khổ sở còn phải ép mình mỉm cười.”

Nhìn Triển Chiêu trong lúc này, Hiểu Vân đột nhiên nhớ tới một người, gọi là Kenshin, người mang trên lưng vô số sinh mệnh cùng nợ máu, lòng mong cứu vớt chúng sinh, lưu lạc bốn phương trừ bạo giúp kẻ yếu, làm việc tốt đẹp. Sau đó, hắn gặp Kaoru, người đó trở thành người phụ nữ của hắn, yên lặng ở bên hắn, trở thành bến bờ của hắn, cũng từng nói với hắn một lời tương tự.

“Không cần miễn cưỡng cười vui vẻ, có một ngày, tôi hy vọng nhìn thấy anh cười thật lòng.”

Triển Chiêu cùng Kenshin, bối cảnh cùng trải nghiệm không giống nhau, nhưng ở vài điểm có chỗ giống nhau, đều là trên lưng mang nhiều trách nhiệm, đều rất nhiều mệt mỏi.

Không biết, nàng có thể trở thành Kaoru, trở thành bến bờ của hắn không.

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, trên mặt dần nhiễm ý cười.

Đúng vậy, bắt đầu từ lúc nào, hắn đã có thói quen mang theo tươi cười trên mặt. Người ta nói Ngự miêu Triển Chiêu thanh tao nho nhã, cư xử khoan hậu, bình dị gần gũi, trên mặt luôn mỉm cười như gió xuân. Nhưng đối với những người “đồng nghiệp trong triều” mà bản thân mình cũng chẳng quen thuộc”, hắn sao có thể thật tâm cười với bọn họ? Hắn chỉ dùng thói quen tươi cười để ngụy trang bản thân, duy trì khoảng cách với người xa lạ, giảm bớt phiền toái không cần thiết.

Hắn đã sắp quên mất, bắt đầu từ lúc nào, trước mặt người khác, cho dù trong lòng khổ sở, cũng luôn mỉm cười.

“Hiểu Vân...” Một tiếng thở dài vô cùng nhẹ nhàng trầm thấp mà vô cùng cảm khái vang lên.

“Triển đại nhân, tôi...” Hiểu Vân trên mặt đột nhiên nóng lên, mí mắt vội buông xuống, không dám nhìn mặt hắn. Nàng giống như nói không nên lời.

Một bàn tay nhẹ nhàng dừng trên đỉnh đầu nàng, cảm xúc mềm nhẹ, khiến Hiểu Vân ngẩn ngơ. Ngẩng đầu nhìn, rơi vào mắt vẫn là khuôn mặt mỉm cười của hắn, chỉ là nụ cười kia rất nhạt, đến nỗi gần như không nhìn ra. Mà hai con ngươi đen thẫm của hắn, giống như phủ một tầng sương mù mỏng manh, mông lung mà thâm thúy, giống như biển khơi rộng lớn, giống như sông rộng trời cao, hấp dẫn nàng, không ngừng xâm nhập, không ngừng rơi xuống.

“Cám ơn nàng, Hiểu Vân.”

Hiểu Vân nhìn miệng hắn mở ra đóng vào nói chuyện, bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp tràn ngập từ tính, chỉ cảm thấy trong ngực có chút ngứa, giống như có gì có lướt qua, nhìn vào mắt hắn, làm sao cũng không rời được.

Mãi tới lúc Triển Chiêu thu tay lại, nàng mới hơi phục hồi lại tinh thần lắc đầu nói: “Tôi cái gì cũng không làm, Triển đại nhân cảm tạ gì chứ?”

Triển Chiêu cái gì cũng không nói, chỉ nhìn Hiểu Vân mỉm cười. Hiểu Vân thấy trong mắt hắn tràn ngập ý cười dịu dàng, cũng cảm thấy muốn cười, nụ cười ấy, mới là nụ cười như gió xuân mơn ý.

“Giờ ta phải tới nhà lao thăm Địch nguyên soái, trở về mới ăn được. Hiểu Vân mang cho đại nhân ăn trước đi, nhé?”

Triển Chiêu khẽ nói xong, thấy Hiểu Vân nhu thuận gật đầu nói “Được”, liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Triển Chiêu đi xa dần. Hiểu Vân ngây người đứng một chỗ hồi lâu, lâu đến nỗi bóng dáng đó kia đã sớm không còn tung tích, mới hồi phục tinh thần, thở dài một tiếng, bụng mâm cơm xoay người rời khỏi.

Hiểu Vân xoay người lại, đang muốn đi, đột nhiên phát hiện sau lưng đứng một người, sợ tới mức kinh hô thành tiếng, mâm cơm trong tay xoảng một tiếng rơi xuống đất.

Người nọ giật lui ra phía sau tránh đồ ăn hất lên, có điều vẫn dính phải vài giọt nước canh, bắn lên nhiễm bẩn trang phục trắng của hắn.

“Ái chà chà.” Bạch Ngọc Đường ghét bỏ nhìn mấy vết bẩn trên áo, vừa thay xong, lại phải thay tiếp.

“Bạch Ngọc Đường, kính nhờ người đừng có vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng người khác có được không? Dọa chết người đó, thật đúng là, thiếu chút bị người dọa chết rồi.” Hiểu Vân vỗ ngực, vẫn chưa trấn định nổi.

“Vân nha đầu, hô gì lớn thế, mâm cơm cũng không giữ cho vững. Nhìn quần áo ta vừa thay này, lại bẩn rồi.” Bạch Ngọc Đường này có bệnh ưa sạch sẽ quá nặng.

Hiểu Vân trừng mắt lườm hắn: “Ai bảo người giống như quỷ đột nhiên xuất hiện sau lưng ta. Hơn nữa, ta cũng không hơn gì, người xem váy ta đi.” Hiểu Vân giờ váy lên, dính đầy dầu mỡ, bẩn muốn chết.

Lại nhìn lên, đồ ăn đã đồ hết, bát cũng vỡ, không còn gì nguyên vẹn, chắc chắn sẽ bị Lý đại nương mắng. Mấy thứ này đều là tiền, Khai Phong phủ chi tiêu rất tiết kiệm, mua bù lại mấy thứ này, phải dùng thêm bạc, ở chỗ Công Tôn tiên sinh cũng khó nói. Nghĩ tới Lý đại nương, lỗ tai Hiểu Vân bắt đầu ong lên.

Bạch Ngọc Đường cười khẽ, “Ngũ Ca đèn xiêm y cho người cũng được. Có điều, ta đứng sau người một hồi lâu rồi, chẳng qua người không phát hiện thôi.”

Bạch Ngọc Đường người này, ngoại trừ võ công tốt, tính cách cao ngạo, đặc điểm lớn nhất chính là có tiền. Nghe nói nhà hắn là Bạch gia ở Kim Hoa, là gia tộc phú thương nổi tiếng ở Đại Tống, nhiều tài phú, nếu thời này có bảng xếp hạng Forbes của Trung Quốc, nhà bọn họ có thể xếp trong mười thứ hạng đầu.

Tiền thuế một năm bọn họ nộp lên quan phủ, đủ toàn bộ quân phí Đại Tổng một năm.

Lúc Hiểu Vân nghe được chuyện này, ghen hòng kinh ngạc hơn nửa ngày. Người nói xem nhị thế tổ của gia tộc phú thương như vậy, không ở nhà làm ăn kinh doanh, kế thừa gia nghiệp, sao lại trở thành hiệp khách, lác lư lẫn lộn trong giang hồ làm gì? Nếu không phải Bạch Ngọc Đường chính miệng thừa nhận việc này, chỉ sợ Hiểu Vân không cách nào liên hệ hẳn cùng đám con cháu tỉ phú cùng một chỗ được. Có điều, thói quen sạch sẽ cùng tính tình cao ngạo của hắn, chỉ sợ không thoát được có quan hệ với sự giàu có từ trong trứng của hắn.

“Vậy Ngũ ca nhất định phải nhớ đền cho ta.” Nói xong, Hiểu Vân ngồi xồm xuồng bắt đầu thu dọn tàn cục.

“Đúng rồi, Ngũ Ca đến đây có chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường đang định đi, chợt nghe Hiểu Vân hỏi, liền dừng bước, quay đầu trả lời:

“Tìm Triển Chiêu, nghe nói hắn ở tây sương?”

“Triển đại nhân vừa rời ở đây, có điều bây giờ đi rồi.”

Hiểu Vân cúi đầu, vừa dọn dẹp vừa nói. Lúc này không nên có người tới quấy rầy Triển Chiêu tốt hơn, nhất là con chuột này, mèo chuột là thiên địch, hai người bọn họ không hợp nhau.

“Ồ.” Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm. “Nếu hắn không ở đây, vậy chuyện này để mình ta đi làm. Có điều, tìm Triển Chiêu đi Câu Lan viện cũng không thích hợp lắm, hắn cổ hủ, không thích hợp.”

“Cái gì?!” Hiểu Vân đứng bật dậy, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người tìm Triển Chiêu đi Câu Lan viện? Các người đi Câu Lan viện làm gì?”

Bạch Ngọc Đường xấu xa cười hai tiếng, hé mắt nhìn Hiểu Vân, thô bỉ nói: “Người nói tới Câu Lan viện còn có thể làm gì?”

“Người!” Hiểu Vân trừng mắt nhìn hắn: “Thôi đi, cho dù muốn tìm nữ nhân, cũng sẽ không vào thời kỳ máu chột này, người chắc là đi dò án rồi? Chuyện gì mà phải tới đó tra?”

Nói đến vụ án, Hiểu Vân lập tức tò mò. Đã nhiều ngày điều tra, ngoài vụ án của Địch Thanh, cũng chỉ có vụ án người đã thương Triển Chiêu, nhưng hai chuyện này, đều không có liên quan tới nơi kia.

Bạch Ngọc Đường cũng không đùa cợt nữa, nghiêm mặt nói:

“Tám khăn quàng kia, Công Tôn tiên sinh đã tới chỗ Chức tào hỏi thăm, quả thật không phải vật do hoàng cung làm ra. Tiên sinh cũng mang khăn tới các tiệm may trong thành hỏi, kể cả phường gấm. Lão bản ở phường gấm nói, ở

Hạnh Hoa Lâu có một cô nương tên là Minh Châu, hơn nữa nàng cần rất gấp. Ngày mười bảy tháng mười hai tới đặt hàng, muốn lão bản giao hàng ngày mười chín. Chiếc khăn này làm xong mất chừng năm lượng bạc, bởi vậy lão bản này vẫn còn nhớ.”

“Năm lượng bạc! Nhiều như vậy?” Hiểu Vân không khỏi ngạc nhiên, đó là số tiền lần trước cô nương bán mình chôn cha nhận được.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có điều, đây không phải là trọng điểm. Trọng điểm là, Minh Châu cô nương kia thật là khả nghi, hơn nữa, đây là manh mối rõ ràng nhất trước mắt. Để tránh đả thảo kinh xà, Bao đại nhân bảo ta cùng Triển Chiêu tới ngầm hỏi thăm, điều tra một phen, xem trong Hạnh Hoa Lâu kia cất giấu bí mật gì.”

Nghe đến đó, Hiểu Vân nở nụ cười.

“Bao đại nhân bảo hai người các người đi thăm dò, nếu tra được cái gì mới là lạ!”

Bạch Ngọc Đường đen mặt, lườm Hiểu Vân: “Lời này của người có ý gì?”

Hiểu Vân lắc đầu, “Ngũ Ca cùng Triển đại nhân, danh tiếng ở kinh thành không nhỏ. Có ai không biết hai người là “bộ khoái” của phủ Khai Phong. Đi như vậy, không khỏi quá rêu rao, bí mật kia các người chưa tới cửa đã bỏ chạy mất.”

“Việc này không cần người nói, ta cũng biết. Tất nhiên phải cải trang mà đi.” Bạch Ngọc Đường tất nhiên đáp, sau đó nhìn Hiểu Vân, tròng mắt đảo quanh, một kế sách xuất hiện trong đầu.

“Vân nha đầu, người thông thả nghe ta nói này.”

Hiểu Vân thấy Bạch Ngọc Đường vẻ mặt thần bí, liền đưa tai tới.

Bạch Ngọc Đường nói nhỏ vào tai Hiểu Vân một hồi, Hiểu Vân càng nghe càng hưng phấn, hô lên một tiếng: “Hay!”

Bạch Ngọc Đường vốn chỉ định đùa giỡn với Hiểu Vân một phen, không ngờ nàng không nói hai lời lập tức đồng ý, còn mang vẻ mặt chờ mong, khiến hắn bắt đầu có chút hối hận.

“Chúng ta mau chuẩn bị một chút đi.” Nói xong, Hiểu Vân vội vàng đẩy đồ sang một bên: “Chỗ này để Thúy nhi tới dọn.”

“Chuyện này...” Bạch Ngọc Đường có chút khó xử.

“Người vừa mới nói, không được chơi xấu!” Hiểu Vân đánh gãy ý niệm rút lui của hắn trong đầu.

“Được được được.” Bạch Ngọc Đường đành kiên trì gật đầu. Nhưng mà trong lòng nghĩ thầm, chuyện này trăm ngàn không thể để cho người khác biết.

Đêm hôm đó, nhiệt độ không khí rất thấp.

Tục ngữ nói, tuyết rơi không lạnh, tuyết tan mới lạnh. Mấy hôm trước tuyết tan, đọng lại một tầng rất dày trên mái nhà, hôm nay thời tiết mới quang đãng được không lâu, tuyết xộp vẫn chưa tan hết, một nửa đã kết thành băng, lúc này càng thêm khó tan. Số tuyết đã vất vả tan hết hóa thành nước, chậm rãi rỏ xuống mái hiên, kết thành từng cây băng lớn, xếp thành từng lớp từng lớp, lấp lánh dưới ánh trăng mờ nhạt, thật ra lại có vài phân tư vị.

Sau khi tắt đèn, phần lớn các gian hàng đều đã đóng cửa, quán xá trên đường đã sớm tắt đèn. Bởi vì trời giá rét, phố phường cũng mất đi vẻ phồn hoa, chỉ còn thừa thớt vài tiểu điểm cùng khách sạn còn mở cửa, nhưng trước cửa cũng vắng lặng có thể giăng lưới bắt chim, lạnh lẽo vắng vẻ.

Đêm đông rét lạnh như vậy, chỉ sợ không có bao nhiêu người muốn ra ngoài chịu rét. Nhưng vẫn có một chỗ đông như trẩy hội, tiếng người ồn ào. Đó là chốn yên hoa. Phải biết rằng, nữ nhân, lực dụ hoặc đối với nam nhân, không phân biệt mùa.

Trong kinh thành những nơi có thanh lâu tụ tập, phân biệt phía tây có ngõ Kê Nhân, phía bắc có Tà Nhai, phía Tây có phố Phan Lâu cùng đường Chu Tước. Mà Hạnh Hoa Lâu, nằm trong ngõ Thu Thủy đường Chu Tước phía tây.

Đứng ở đầu ngõ, ngẩng đầu trên cao là biển đèn, hai hàng đèn lồng đỏ cao cao, biển đèn màu đỏ ghi ba chữ vàng “ngõ Thu Thủy”. Xa xa nghe loáng thoáng không ngừng truyền đến tiếng ca múa cùng tiếng trai gái trêu đùa.

“Tên này thật tao nhã lịch sự. Nhưng âm thanh vọng ra lại chẳng hề tao nhã chút nào.”

Người nói là một tiểu công tử tuấn tú, dáng người mảnh mai, thoát nhìn chưa quá mười bốn mười lăm tuổi, mặc một thân áo tím sẫm, khiến làn da đã trắng càng thêm trắng. Người sáng suốt vừa nhìn đã biết là một cô nương, chính là Hiều Vân đang nữ phần nam trang.

Lúc này, một nam tử râu ria xồm xoàm ở bên cạnh cười trả lời.

“Chốn yên hoa này, người còn muốn nghe được âm thanh gì, thi cù ca phú, hay là ngâm thơ đối vịnh?”

Nói xong, rảo bước đi trước. Nghe giọng điệu này, không cần phải nói cũng biết chính là Bạch Ngọc Đường. Trên đời này, chỉ sợ cũng chỉ có Bạch Ngọc Đường mới mang theo một cô nương ngênh ngang đi vào kỹ viện. Có điều trên mặt đeo râu, thành công giấu đi mặt thật, khiến người ta không thể nhận ra tướng mạo của hắn.

Hiều Vân vội đi theo, “Tóm lại là có người thích nghe thi xướng, phong hoa tuyết nguyệt mới đúng!” Trong phim không phải đều diễn như vậy sao? Đám hoa khôi không phải không chỉ xinh đẹp, còn cầm kỳ thi họa không gì không tinh thông sao? Lý Sư Sư chẳng hạn, hay Tô Tiểu Tiểu ấy, người nào không giỏi ca múa, tinh thông thi từ chứ.

“Đây là thanh lâu trong tưởng tượng của ngươi?” Bạch Ngọc Đường nhưn mi nhìn Hiểu Vân hỏi, trong giọng nói rõ ràng có ý cười.

“Ta chưa đi bao giờ, làm sao biết!” Hiểu Vân lườm hần. Ngươi muốn cười thì cười đi, nhìn như thế không thấy khổ à.

“Được rồi, tôi nay ra sẽ cho ngươi mở mang kiến thức!” Nói xong, còn ái muội nháy mắt với nàng.

Hiểu Vân quay mặt đi, không thèm nhìn vẻ mặt đáng ghét của hần, lúc quay đầu, bị mùi son phấn ập tới thiếu chút làm nghẹn, ngay sau đó, tầm mắt một mảnh trắng bóng, thịt thà không ngừng nhảy lên, nhìn kỹ mới nhận ra là bộ ngực cao ngất của một nữ nhân.

Hiểu Vân lão đảo lui bước, chỉ thấy một nữ nhân trang điểm xinh đẹp, xem như có chút tư sắc đứng trước mặt, liếc mắt đưa tình. Thì ra là một kỹ nữ. Hiểu Vân bưng tỉnh đại ngộ, có điều, nhìn ngực nàng ta mà líu lười, sao có thể lớn như vậy, hơn nữa, vậy, vậy, vậy... nàng ta không sợ lạnh sao?

“Ôi, hai vị gia, đang đi dạo tìm kỹ viện sao, nào nào nào, mau vào trong nào!” Lúc này, một người đẹp hết thời mập mạp, trên đầu cài hoa hồng, mặt trát phấn dày như tường, mặc đồ đỏ đỏ xanh xanh, không biết từ chỗ nào nhảy ra, nhìn qua đã biết là một tú bà, vung tay một cái, mùi hương trên khăn tay làm người ta không thở nổi, âm thanh như chuông vang nói chuyện cùng bọn họ, tay kia không nhàn rỗi, tóm lấy tay Hiểu Vân. Hiểu Vân nhanh tay lẹ mắt, vội thoái lui mấy bước, trốn ra sau lưng Bạch Ngọc Đường, mới tránh được trao thủ của tú bà.

Tú bà nhìn bàn tay của mình chung hững giữa không trung, ngây ra một lúc, rất nhanh thu tay che miệng cười ái muội: “Ai ôi, tiểu công tử lại còn then thùng!”

Tú bà này sao không nhìn ra Hiểu Vân là một cô nương chứ, có điều thấy quần áo trên người hai bọn họ đều từ vật liệu đắt tiền may ra, chỉ cần là người có tiền, bà ta mặc kệ là nam hay nữ, chỉ cần chịu chi tiền là vào được.

Khuôn mặt béo tốt kia rung lên rung lên, Hiểu Vân lo lắng bà ta còn cười như vậy, lớp phấn trên mặt sẽ rơi xuống mất. Lại ngẩng đầu nhìn thanh lâu này, trên tấm biển viết “Nghênh xuân các”, tên thoát nghe không tệ lắm, nhưng cửa có chút nhỏ, mặt tiền trang trí cũng bình thường, trước cửa cũng chỉ để hai kỹ nữ tư sắc tầm thường đón khách, khách nhân thưa thớt, so với mấy kỹ viện bên cạnh trang hoàng xa hoa, khách nhân qua lại như mắc cửi, khó tránh có phần lạnh lẽo tiêu điều, khó trách kiếm khách đều kéo tới mấy chỗ trên đường lớn. Quan trọng nhất là, nơi này không phải mục đích của bọn họ.

Bạch Ngọc Đường cười hì hì chỉ chỉ đầu một ngõ nhỏ khác: “Chúng ta tới chỗ đó!”

Nói xong, vòng tay chụp qua bả vai nàng: “Ma ma, chúng ta ngày mai sẽ tới.” Hiểu Vân cứ vậy bị Bạch Ngọc Đường lôi đi.

Tú bà nhìn hai người rời đi, vẻ mặt không cam lòng, bạc sắp đến tay còn bay mất, giận hờn giẫm chân, vừa cắn nhai nói gì đó, vừa lắc lắc cái mông béo phì trở lại Nghênh xuân các.